

ผู้ชายใจหมา

*"A dog is the only thing on earth
that loves you more than he loves himself"*

- Josh Billings

- Poodle -

5 เหตุผลที่ควรเลี้ยงสุนัขปุดิ้ล

1. ตัวเล็กน่ารักสง่างาม
2. ขี้ประจบ
3. ว่านอนสอนง่าย
4. ตอบสนองไว
5. อยู่ด้วยแล้วสบายใจ

มาการอง

Chiffon_cake ♥ เขียน

[บทนำ]

ผมรักการนอน ผมเกลียดการตื่นเช้า แต่ผมเป็นนักเรียนมัธยม ผมไม่มีสิทธิ์เลือก ถึงแม้ว่าผมจะง่วงมากจนแทบอยากนอนซบหมอนไปด้วยเดินไปด้วย แต่ผมจำเป็นต้องตื่นแต่เช้าเพื่อที่จะไปโรงเรียน

วันนี้เป็นวันเปิดเทอมใหม่ แทนที่ผมจะตื่นตื่นกับการเรียนชั้น ม.5 ผมกลับไม่รู้รู้สึกอะไรแบบนั้นเลย ผมเจอเพื่อนของผมตลอดปิดเทอมที่ผ่านมา (ไอ้เต่า ไอ้เตย และไอ้ต๊ับ หรือที่เรียกรวมๆ กันว่าแก๊งสามตอ) การคิดถึงเพื่อนคิดถึงโรงเรียนจึงเป็นสิ่งสุดท้ายที่ผมจะรู้สึก แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ จะบ่นมาก บ่นมายแค่ไหน ยิ่งไงผมก็ต้องไปอยู่ดี

บ้านผมอยู่ในโซนของกลุ่มชนชั้นกลางครับ ที่ต้องอธิบายแบบนี้เพราะว่าแถบที่ผมอยู่นั้นมีผู้คนมากมายหลายฐานะอาศัยอยู่ร่วมกัน พวกชนชั้นกลางอย่างพวกผมก็อยู่ด้วยกัน พวกคนรวยก็อยู่รวมกันอีกชอยหนึ่ง แบ่งชนชั้นวรรณะกันอย่างชัดเจนจนบางครั้งผมก็รู้สึกหมั่นไส้พวกคนรวยอยู่บ้างเหมือนกัน ชีวิตพวกเขาเม่งดีเกินไป อายกได้อะไรก็ได้ ในขณะที่ผมนั้นต้องเก็บเงินแทบตายกว่าจะได้รองเท้าสักคู่

ผมออกจากบ้านเพื่อที่จะไปโรงเรียนแต่เช้า แต่ยังไม่ทันจะเดินพ้นรั้วบ้านหมาตัวสี่ขาขวานพู่ตัวหนึ่งก็วิ่งผ่านหน้าผมไป

"อลิซาเบธ!"

เสียงร้องลั่นดังตามมา ผมหันไปมองภาพนั้นอย่างงงๆ คนที่ร้องก็คือเด็กหนุ่มวัยมัธยมที่อยู่ในชุดนักเรียนโรงเรียนผม เขากำลังวิ่งไล่ตามหามาด้วยท่าทางแตกตื่น

"อลิซาเบธ อย่าวิ่งไปทั่วแบบนี้สิ" สาบานดีว่านั่นนะชื่อหามา... "แถวนี้ไม่ใช่บ้านเรานะ"

ด้วยกลัวว่าชาวบ้านชาวช่องแถวนี้จะแตกตื่นเพราะเสียงของเขา ผมจึงช่วยเขาด้วยการส่งเสียงเรียกให้อลิซาเบธ (ถูกต้องเรียกตามมันสิเนะ) เข้ามาหาไม่นานนักงานก็เดินมาด้วยท่าทางนอยนาค คล้ายกับคิดว่าตัวเองเป็นหมาที่สวยเสียเต็มประดา

แต่เออวะ...สวยจริง อลิซาเบธเป็นหมาพันธุ์ผู้ดีที่สวยจนคนอย่างผมตะลึง นางมีรูปร่างเล็กน่ารัก ขนฟูนุ่มสีขาวยาวประกายอร่ามเปล่งปลั่ง และเอกลักษณ์โดดเด่นอีกอย่างนั่นก็คือการตดขนที่เนียนเรียบเท่ากันไปหมดทุกส่วนมองดูแล้วรู้สึกอยากเข้าไปเล่นด้วย

อลิซาเบธเดินวนไปรอบๆ ผม สุดดมกลิ่นของผมไปมา ผมนั่งยองๆ ลงจับใบหน้าสวยงามของนางพลางยิ้มเอ็นดู

"อลิซาเบธชอบนายแะะ" เจ้าของหมานั่งยองๆ ลงข้างๆ ผม ผมหันไปหาเขา เพิ่งเห็นว่าเด็กหนุ่มที่มีใบหน้าสวยงามบริสุทธิ์ภายใต้กรอบแว่นสายตากลมยี่ห้อเธย์แบนนั้นจะว่าไปก็ดูเหมือนแฮร์รี พอตเตอร์เวอร์ชันคนไทยนะเนี่ย "ปกติหมาเราก่อนข้างเรียบร้อย เข้ากับผู้คนยาก เป็นพวกนิ่งๆ นะ"

"เขารว่กัันว่านิสัยบางอย่างของหมานะเหมือนเจ้าของนะ นายเป็นคนเรียบร้อยหรือ"

แฮร์รี่คนนั้นไม่ตอบ เหมือนกลัวๆ กลั้วๆ ที่จะตอบคำถามผม เขาละสายตาจากผมแล้วหันไปมองดูท่าทางของหมาตัวเองด้วยสายตาที่ง่ๆ เพราะคงไม่คิดละมั้งว่าหมาของตัวเองจะชอบผมขนาดนี้

ก่อนที่บทสนทนาจะไปได้ไกลกว่านี้ เสียงฝีเท้าคู่หนึ่งก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าเรา

"รอง มาแถวนี้ทำไม" เสียงโหดใช้ได้เลยแฮะ ผมหันไปเห็นเด็กหนุ่มในชุดมัธยมคนหนึ่ง หน้าตาดคล้ายกับเจ้าแฮร์รี่คนนี้มาก แต่ลักษณะนิสัยคงต่างกันลิบลับเลยก็ว่าได้ แฮร์รี่ดูชาวไสยวิสุทธิ แต่คนคนนี้ดูดาร์กไปซะฉิบ

แฮร์รี่คนนี้ชื่อรองหรือทเวอเนี่ย...

"พีโต" รองรำพึง "อลิซาเบธวิ่งมา ผมจับไว้ไม่ทันก็เลยวิ่งตามมา"

"คนที่บ้านตามหาทั้งหมด" โทมมองรองด้วยสายตาตำหนิก่อนที่สายตานั้นก็จ้องตัวผมมองผม "นี่เพื่อนหรือ"

"เปล่าครับ เพิ่งเจอเมื่อตะกี้เอง"

"อืม" โทส่งสัญญาณให้อลิซาเบธเดินไปหา ซึ่งนางก็เดินไปหาอย่างว่าง่าย "ต่อไปอย่ามาแถวนี้ตามล่าฟังอีกนะ ถึงแม้ว่าจะมีหามาด้วยก็ตาม คนที่อยู่แถวนี้จะไม่พอใจ"

อ้าวแฮ้ย ทำไมผมรู้สึกเหมือนถูกด่าแบบนี้วะ ผมเป็นคนที่มีย่านอยู่แถวนี้จ้ะมันก็แปลกที่ผมไว้ใจไม่ได้จ้ะนี่สิ

ผมมองไอ้โตด้วยสายตาเอาเรื่อง ในขณะที่คนถูกมองนั้นไม่รู้รู้สึกอะไร จับสายจูงหมาขึ้นมารอผมๆ กับโอบรอบไหล่ของรองเอาไว้ด้วยท่าทางพร้อมปกป้อง

"ไปกันเถอะ"

ทั้งหมดนั้นเดินจากผมไป ผมรู้สึกขุ่นมัวตึงตึงๆ จึงได้แต่มองด้วยสายตาอึดอัดขัดใจ มีแต่รองที่หันกลับมาหาผม เขาส่งยิ้มให้ผมเล็กน้อยพร้อมกับพยักหน้าบอกลาเบาๆ

เพียงเท่านั้น...คำพูดของไอ้โตที่ดูถูกผมเอาไว้ก็ปล้นมลายหายไปจนหมดสิ้น กลายเป็นภาพรอยยิ้มชื่อๆ ของรองเข้ามาแทนที่

ภาพนั้นทำเอาผมยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่นานหลายนาทีเลยทีเดียว

[1]

"มึงสนใจคนจากย่านคนรวยหรือวะ" ไอ้ตื้บถามทันทีที่ผมเล่าจบ ผมมา

ถึงโรงเรียนแล้วโดยสวัสดิภาพครับ ตอนนี้กำลังคุยกับเพื่อนในจุดเข้าแถว หน้าเสาธงของสายชั้น ม.5 "คนนั้นสวยมั๊ย"

"สวยไรละ เป็นผู้ชาย"

"เชี่ย มึงสนใจผู้ชายด้วย" ไอ้เตยร้องอย่างไม่อยากจะเชื่อ

"กุสนหมดแหละ ถ้าใจกุสนนะ กูก็ไม่แคร์หรอกว่าจะเป็นหญิงหรือชาย" ผมยักไหล่

"แหม ชักอยากเห็นหน้าแล้วนะเนี่ย" ไอ้เต้าพูดบ้าง "คนที่สนใจผู้หญิง มาตลอดอย่างไอ้เชี่ยแม็กชู้ๆ ก็เปลี่ยนมาสนใจผู้ชายได้ แสดงว่าเขาคนนั้น คงดีไม่หยอก"

"กูเห็นเขาใส่เครื่องแบบโรงเรียนเราด้วย แต่กูไม่เคยเห็นหน้าเลยวะ สงสัยคงเพิ่งจะย้ายมา" ผมเล่า

"ถ้าอย่างนั้นอีกเดี๋ยวกงจะได้เห็นหน้าสินะ อยากรู้แล้วสิว่าหน้าตาเป็น ยังไง"

"น่ารัก" ผมพูดยิ้มๆ "ขาว ใสแว่นตากลมๆ ดูใสๆ แบ้วๆ เชื่องๆ"

"นี่มีบรรยายคนหรือบรรยายหมา" ไอ้เตยขมวดคิ้ว

"คนดิวะ"

"คนมีเชื้อด้วย?"

"ไม่รู้ เขาก็เหมือนหมาเขาอะ สง่างาม แต่ถ้าได้สัมผัสใกล้ๆ ก็คงจะน่ารัก น่าเข้าไปเล่นด้วย"

"เหมือนมีงบรรยายหมาจริงๆ วะ"

"กูบรรยายคน!"

ผมส่ายหน้าใส่พวกเพื่อนที่เข้าไม่ถึงการสาธยายของผม พวกมันเป็นเพื่อนที่ดี ชอบฟังเวลาผมบ่นนั่นบ่นนี่ คนนอกมักจะมองว่าแก๊งสามต่อพวกนี้เป็นลูกจอกของผมทั้งคู่ ที่ผมไม่เคยคิดแบบนั้นเลย สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะผมชื่อแม็กชู้ ไม่ได้มีชื่ออักษร ต เต่า เหมือนพวกมันก็เลยเด่นที่สุด คนนอกก็เลยพากันคิดอย่างนั้นละมัง

หลังจากเข้าแถวเสร็จผมกับเพื่อนก็เดินขึ้นมาบนห้องเรียน ระหว่างที่เดิน

อาจารย์พูดน้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อยตอนที่แนะนำตัวเพื่อนใหม่ทั้งสองคนที่หน้าชั้นเรียน ผมยึดคอพิงอย่างกระตือรือร้น เพราะอาจารย์กำลังจะตอบคำถามในใจผมพอดี "คืออย่างนั้นะ โตที่เป็นพี่ชายของรองหนึ่งปีมีเหตุจำเป็นต้องดรอปเรียนไปหนึ่งปีการศึกษา เพราะฉะนั้นโตก็เลยต้องมาเรียนพร้อมน้องชาย ที่อาจารย์พูดเนี่ยก็เพราะรู้ว่าพวกเราสงสัยกัน อาจารย์พูดถูกต้องมั๊ย"

ผมกับเพื่อนในห้องคนอื่นๆ พยักหน้าทำสีหน้ารับรู้ว่า ใ้โตตัวสูงกว่ารอง และก็มึหน้าตาคล้ายรองมากมายหลายส่วนที่แน่ๆ ก็คือสายตาของใ้โตแม่่งไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย ในขณะที่รองนั้นส่งยิ้มแจ่มจายให้คนนั้นคนนีไปทั่ว อย่างบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว

ภาพพี่น้องสองคนในตอนนั้นคล้ายหมาพิตบูลยื่นคูกับหมาบูลด็อกมากๆ ผมรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

รองมองไปทั่วห้องจนกระทั่งสบตาเข้ากับผม เขาดูตกใจเล็กน้อยก่อนจะส่งยิ้มให้ผม แต่หลังจากนั้นใบหน้าของเขาก็ดูประหวั่นพร่นพริ้ง ผมมองเขาอย่างสงสัยว่าทำไมถึงตื่นตระหนกตกใจขนาดนั้น แต่เมื่อผมหันไปมองเพื่อนตัวเองที่อยู่รายรอบ ผมก็เข้าใจรองในทันที

พวกแม่่งมองรองเหมือนสาวน้อยที่หลงเข้ามาในดงชายฉกรรจ์อะ สายตาวกมันเหมือนอยากรจะแตกตัวรองเข้าไปทั้งตัว ว่ากันตามจริงถ้าเป็นผม ผมก็ทำตัวไม่ถูกเหมือนกัน

ผมดีดหูพวกสามตอเรียงตัว สายตาวกมันทำรองตกใจ เหตุผลแค่นั้นก็ทำผมขุ่นเคืองได้

"เซี่ย" ใ้โตบ๊ที่นั่งข้างๆ ผมส่งเสียงร้อง "เจ็บนะโว้ย"

"ดูพวกมึงมอง มองขนาดนั้นไม่ลากเขาเข้าป่าหลังโรงเรียนไปเลยละ"

"กูทำได้หรือ"

ผมตบหัวใ้โตบ๊เบาๆ อีกที พวกแม่่งจำกันไม่ได้หรือไงว่าคนนี้นะผมมองแล้ว!

"กูบอกแล้วว่ากูชอบคนนี้"

"ใ้โตเซี่ย พวกกูรู้แล้ว" ใ้โตเตยที่นั่งอยู่ข้างหลังผมพูด "มองเฉยๆ ก็ไม่ได้"

เหรหระ"

"มองเฉยๆ อะไ่ได้ แต่มองหื่นๆ แบบนั้นอะไ่ได้ ภูไม่ชอบ"

"แหม ทำเป็นหวง" ใ้ต๊ีบเบะปากใส่ผม "มึงผ่านด้านที่ชายเขาให้ได้ก่อนเหอะแล้วค่อยมาหวง ดูซิดู จะปล่อยให้ใครหน้าไหนเข้าไปคุยกับรองมัยหน้าเขี่ยโตแม่งคุณานั้น"

คนอื่น ๆ ก็คงจะสังเกตเห็นเหมือนกันหมดมั้งครับ ใ้โตมันวางท่าโหดเวลาที่อยู่ข้างๆ รองจริงๆ ขนาดอาจารย์ยังดูวันเกรงใ้โต จากนั้นอาจารย์ก็ปล่อยให้สองพี่น้องแนะนำตัวเองสั้นๆ

"สวัสดิ์ ชื่อโต" นี่คือการแนะนำตัวของใ้โต แม่งสั้นมากกกก สั้นจริงๆ สั้นไปไหน อาจารย์ทำสีหน้าอีกอักไม่กล้าพูด รองที่อยู่ใกล้ๆ ก็เลยแก้ปัญหาด้วยการแนะนำตัวเองต่อ

"สวัสดิ์ครับ ชื่อรองนะครับ"

เสียงปรบมือต้อนรับดังเกรียวกราว แตกต่างจากตอนที่ใ้โตพูดลิบลับซึ่งเจ้าตัวก็ดูจะไม่ได้สนใจอะไรในเรื่องนี้หรือ อาจารย์ปล่อยให้สองคนนั้นไปนั่งที่โต๊ะ มีโต๊ะหนึ่งที่ว่าอยู่นั้นก็คือโต๊ะที่อยู่ข้างๆ ผมนี่

รองเดินนำใ้โตมาก่อน เขามองสบตาผมตั้งแต่ก่อนที่จะเดินมาถึง ผมลุ่นให้เขาเลือกนั่งเก้าอี้ตัวที่ติดกับผม ตอนแรกเขาก็ทำท่าจะนั่งอยู่หรือครับ ถ้าไม่ติดที่ว่าใ้โตมันมาขวางเอาไว้ซะก่อน

กลายเป็นว่าใ้โตได้นั่งข้างๆ ผม ส่วนรองก็นั่งถัดจากใ้โตไป

แม่งเป็นไม้กันหมาเห็นๆ!

ใ้โตหรือตามองผมอย่างดูๆ ในขณะที่ผมก็สบตากับมันอย่างไม่เกรงกลัวอะไรใดๆ ผมกับใ้โตจ้องหน้ากันจนเหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านผมกับมันต่างฝ่ายต่างก็ไม่ยอมหลบตา

จู่ๆ ใ้โตก็หลบสายตาผมก่อนเพราะน้องชายของมันสะกิด มันสองคนกระซิบคุยกันจากนั้นรองก็ยกมือขึ้น

"อาจารย์ครับ ผมลีมอะไ่บางอย่างไร้ครับ" รองพูด

"อะไรเหรหระ"

"ผมมีขนมมาแจกเพื่อนๆ ด้วยครับ เดี่ยวผมกับพีโตไปเอาเดี๋ยวนี้แหละ"
พอได้ยินว่าจะมีของฟรีมาแจก เสียงฮือฮาก็ดังลั่นไปทั่วทั้งห้อง รอง
จึงออกไปจากห้องโดยมีไอ้โตที่ทำท่าอึดออดเหมือนไม่ค่อยอยากจะไปเดิน
ตามไป ไม่นานนักทั้งสองก็กลับมาพร้อมกล่องที่บรรจุกล่องขนมสวยงามเอาไว้
หลายสิบกล่อง

ขนมมากรอง

"เจ้านี้แพงหุ้เลยนะมึง" ไอ้โตซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าผมรำพึง "แพนกุเคย
งอแงอยากให้อุ้มให้ ก้อนโง่ๆ แบบนี้มึงรู้ปะ แม่ังก่อนละเกือบร้อยอะ!"

ผมที่เพิ่งรับขนมมาจากรองมองดูคนที่ให้ด้วยสายตาที่เล็กน้อย รองยิ้ม
บางๆ ให้ผมก่อนที่จะไปแจกคนอื่นต่อ

เกือบลืมไปว่ารองมาจากย่านคนรวย เพราะฉะนั้นไอ้การแจกขนมแพงๆ
แบบนี้คงเป็นเรื่องซีปะตีวสำหรับเขา ผมมองดูเพื่อนคนอื่นๆ กินขนมที่ได้จาก
รองและไอ้โตกันอย่างเอร็ดอร่อย (อาจารย์เองก็กินด้วย)

"มึงไม่กินหรอ" ไอ้ต๊อบถาม

"เอาไว้ก่อนอะ แม่ंहวาน" ผมเคยกินอยู่บ้างก็เลยจำได้

"หวานใจมึงเอามาแจกเลยนะ"

"ก็มันหวาน กูไม่ชอบ"

"ไม่ชอบก็อย่าแตก" เสียงนิ่งๆ ของไอ้โตลอยมาตามลม ผมวัดสายตา
มองดูคนที่เพิ่งพูดอย่างไม่ค่อยพอใจเท่าไร

"มึงดูมีปัญหากับกูจัง" น้ำเสียงผมเอาเรื่องน่าดูจนเพื่อนหลายคนซึ่งอยู่
รอบๆ เริ่มจับตัวผมเอาไว้

"ถ้ามึงไม่มายุ่งกับน้องกู กูก็ไม่มีปัญหา"

คำพูดของมันทำเอาผมถึงกับนั่งนิ่ง คิ้วของผมขมวดเข้าหากันจนแทบ
จะผูกโบได้อยู่แล้ว

ถ้าไอ้เตี้ยโตเป็นไม้กันหมาละก็ ต้องเป็นไม้ที่ใหญ่มาก จันผมขอเรียกมัน
ว่า 'ซุงกันหมา' เลยก็แล้วกัน!

ตอนที่อาจารย์เริ่มสอน ผมรู้สึกได้ว่าตัวเองกำปากกาเอาไว้แน่น

"กว่ารองเข้าใจคิดดีนะ" ไอ้ตีบยังคงเอร็ดอรร้อยกับขนม ไม่ได้สนใจเรียนเลย

"อะไรของมึงวะ"

"ขนม 'มาการอง' มากับรองยังงี้ล่ะ"

ผมพนลมออกมาเล็กน้อย มองดูคนที่เอาขนมมาแจกเพื่อนๆ กำลังทำตาแป๋วตั้งใจเรียนอยู่ข้างๆ พี่ชายตัวเอง

ทำยังไงถึงจะฝาด่านไอ้ซุงกันหมานี้ได้วะ

วันนี้ทั้งวันผมยังไม่ได้คุยกับรองเลย

อย่าว่าแต่ผมเลยครับ เพื่อนในห้องพักคนอื่นๆ ก็ไม่ได้คุยเพราะมีไอ้โตนั่งคุมอยู่ เพราะฉันอย่าหวังว่าจะได้คุยอะไรกับน้องของมัน ผมเห็นคนอื่นๆ เริ่มมองว่าสองพี่น้องคู่นี้แปลกแยก ไม่ยอมมีมนุษยสัมพันธ์ใดๆ กับใครคนไหน ซึ่งก็ไม่ผิดหรอกที่จะมองแบบนั้น เพราะไอ้โตนั่งทำเกินไปจริงๆ มึงไม่คิดอยากจะมีเพื่อนหรือปล่อยให้มันมีเพื่อนบ้างหรือไงวะ

พาลไวยพาล!

หลังเลิกเรียน ผมที่เป็นเวรทำความสะอาดวันนี้อยู่ที่ทำความสะอาดห้องด้วย ปกติผมไม่อยู่หรอกครับ แต่พอดีเห็นว่ารองเขายังไม่กลับบ้านนะ ผมก็เลยทำตัวเฉื่อยเฉื่อยพยายามถ่วงเวลาให้ได้มากที่สุด เพื่อจะมีโมเมนต์ได้คุยกับรองก่อนกลับบ้านสักคำสองคำบ้าง ส่วนแก๊งสามต่อเพื่อนผมไปเตะบอลที่สนามฟุตบอลรอผมแล้วครับ ตอนนี้อยู่ในห้องจึงมีแต่ผม รอง ไอ้โตนั่ง และก็เพื่อนอีกสองสามคนที่เป็นเวรทำความสะอาดเหมือนกัน

"ทีไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ" ผมที่กำลังจัดเรียงสมุดอยู่มุมห้องได้ยินเสียงไอ้โตนั่งคุยกับรอง

"ครับ"

นั่นไงล่ะ ทางสะดวกแล้ว!

ผมมองจนไอ้โตเดินลับไปจากสายตา จากนั้นก็ก้าวเท้าเข้าไปหาห้อง
ทันทีที่สบโอกาส ทว่า 'เพื่อนอีกสองสามคนที่เป็นเวรทำความสะอาดเหมือนกัน'
กลับชิงโอกาสของผมไปอย่างหน้าด้านๆ

"สวัสดีรอก เราชื่อเผือกนะ"

เขี่ยเผือก มึงนี่มันเสือกจริงๆ

"เราชื่อแป้งนะ"

ไอ้เขี่ยแป้ง เดียวมึงเจอหน้าแข่งกู

"เราชื่อข้าวเม่า"

ไอ้ข้าวเม่า ให้กูเผา มึงเลยมัย

นอกจากห้องผมจะมีแก๊งสามต่อแล้ว ยังมีแก๊งคาริโบไฮเดรตซึ่งก็คือแก๊ง
นี้แหละครับ ที่ต้องเรียกแบบนี้เพราะชื่อพวกมันแต่ละคนแบ่งอยู่ในอาหาร
หมู่คาร์โบไฮเดรต ข้าว แป้ง เผือก มีครบ ขาดแค่มันและก็น้ำตาลนี่แหละ

"เอ่อ...หวัดดีครับ" รองทำสีหน้าตื่นเล็กน้อยก่อนจะทักทายอย่างกล้าๆ
กลัวๆ

ดูนี่ดูหึงมากจนน่ารักไปเลยว่ะ

"กูชื่อแม็กซ์" ผมพูดเสียงดังชัดเจนมา ทุกคนที่อยู่ในห้องหันมามองผม
กันหมด หลังจากนั้นแก๊งคาริโบไฮเดรตก็เลิกสนใจผมแล้วหันไปผูกมิตรกับ
รองต่อ

กูขอแข่งให้พวกมึงอ้วน

ผมหยิบไม้กวาดที่อยู่แถวนั้นขึ้นมาและก็ทำท่ากวาดพื้น

"ขอบคุณมากนะสำหรับขนมอะ อร่อยมากเลย ไอ้เผือกกินไปตั้งเยอะ"

"เผือกกินอีกมัย เรามีเหลือนะ" รองทำท่ากระตือรือร้นพร้อมหยิบขนมให้
ไอ้เผือกอยู่ตลอด

"จริงหรอ ถ้าได้จะขอบใจมากเลย"

ผมใช้ไม้กวาดกวาดไปที่เท้าของพวกมันที่เริ่มขยับตัวอย่างอยู่ไม่สุข
และก็รำคาญผม ผมไม่สนใจอะไรทั้งนั้น รู้แค่ที่ผมต้องขัดขวางหรือไมก็เขี่ย
ให้ไอ้แก๊งคาริโบไฮเดรตนี้ไปไกลๆ จากรอง

"เซี่ยแม็กซ์ ภูคันทันไปหมดแล้วเนี่ย" ข้าวม่าร้องลั่น "มึงไปกวาดตรงโน้น"
"ตรงนั้นมันสกปรก"

"มึงกวาดโดนเท้าพวกกู" ไอ้เผือกก็อดที่จะโวยวายไม่ได้

"แปลว่าพวกมึงสกปรกไงล่ะ" ผมลอยหน้าลอยตาพูด "ไปช่วยกูให้หมด
เลย แม่งอู๋มาเตะเด็กใหม่อยู่ได้"

"สัดเอ๊ย" สามคนนั้นขมขมบิปากคำผม จากนั้นก็เดินแยกย้ายกันไป
ทำความสะอาดห้องเรียนในที่ที่สุด ณ ตรงนี้จึงเหลือแค่ผมกับรองสองคน รองที่
นั่งอยู่เงยหน้าขึ้นมามองผม เมื่อได้มองใกล้ๆ แล้วผมเห็นนัยน์ตาภายใต้แว่น
ของเขาเป็นประกาย ดูน่ารักและน่าสงสารในเวลาเดียวกัน

รองกับหมาของเขาไม่ได้ต่างอะไรกันเลย นี่มันพุดเดิ้ลเวอร์ชันคนซัดๆ

"มีอะไรหรือเปล่าแม็กซ์" รองถามนิ่งๆ

"คือว่า...จำเราได้ที่ปะ เมื่อเช้า"

"จำได้สิ โทษทีนะ ไม่ได้ทักเลย" รองยิ้มแห้งๆ ท่าทางซัดๆ เซินๆ

"พอจะเข้าใจอยู่หรือก พี่ชายหวงมากเลยนี่"

"พี่โตก็อย่างนี้แหละ"

ผมมองดูรองพลางกลืนน้ำลาย รองมองไปที่โต๊ะของผมก่อนจะค่อยๆ

พุดออกมาเบาๆ

"แม็กซ์ยังไม่ได้กินขนมเราเลย"

"อืม"

"ไม่ชอบของหวานหรือ"

"ประมาณนั้นอะ"

"มีอะไรกัน" เสียงโหดๆ ของไอ้โตดังมาก่อนที่ตัวจะมาถึง ไม่นานนัก
ไอ้โตก็มายืนอยู่ใกล้ๆ พร้อมกับทำหน้าดุใส่ผม "มึงมีอะไรกับน้องกูหรือ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)